

Datum van inontvangstneming : 01/04/2016

Raad
voor
**Vreemdelingen-
betwistingen**

Arrest

nr. 161 497 van 8 februari 2016

in de zaken RvV 154 744, 173 739, 153 997, 171 296, 156 173, 169 457 en 174 766 / VIII

Ingeschreven in het register van het Hof van Justitie onder nr. <u>1.012.935</u>		
Luxemburg	16. 02. 2016	De Griffier, voor deze
Fax/E-mail: _____	<i>Manuela Ferreira</i> Maria Manuela Ferreira	
Neergelegd op: <u>12.02.2016</u>	Hoofdadministrateur	

In zake: I. [K.A.]

Gekozen woonplaats: [...]

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

II. [M.Z.]

Gekozen woonplaats: [...]

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

III. [M.J.]

Gekozen woonplaats: [...]

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

IV. [N.N.N.]

Gekozen woonplaats: [...]

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

V. [O.I.O.]

Gekozen woonplaats: [...]

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

VI. [R.I.]

Gekozen woonplaats: [...]

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

VII. [B.A.]

Gekozen woonplaats: [...]

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, VIIIste KAMER,

I. Procedureverloop in de zaak met rolnummer 154 744

Mevrouw [A.K.], die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, heeft op 10 juni 2014 een verzoekschrift ingediend tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2014 waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen en waarbij tevens bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

De taal van de rechtspleging is het Nederlands, zoals voorgeschreven bij titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verwerende partij heeft op 2 juli 2014 het administratief dossier neergelegd en op 3 juli 2014 een nota met opmerkingen overgemaakt.

De Raad heeft bij tussenarrest van 25 november 2015 met nummer 156 970 de debatten heropend en de zaak verwezen naar de algemene rol.

De Raad heeft de partijen bij beschikking van 26 november 2015 opgeroepen voor de terechtzitting van 17 december 2015.

Rechter in vreemdelingenzaken M. MAES heeft verslag uitgebracht.

Advocaat R. JEENINGA is loco advocaat J. DE LIEN verschenen voor de verzoekende partij, advocaat C. DECORDIER is verschenen voor de verwerende partij.

De Raad heeft de partijen gehoord.

II. Procedureverloop in de zaak met rolnummer 173 739

De heer [Z.M.], die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, heeft op 3 juni 2015 een verzoekschrift ingediend tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 april 2015 waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen en waarbij tevens wordt opgedragen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

De taal van de rechtspleging is het Nederlands, zoals voorgeschreven bij titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verwerende partij heeft op 26 juni 2015 het administratief dossier neergelegd en op 30 juni 2015 een nota met opmerkingen overgemaakt.

De Raad heeft de partijen bij beschikking van 24 november 2015 opgeroepen voor de terechtzitting van 17 december 2015.

Rechter in vreemdelingenzaken M. MAES heeft verslag uitgebracht.

Advocaat R. JEENINGA is loco advocaat J. DE LIEN verschenen voor de verzoekende partij, advocaat C. DECORDIER is verschenen voor de verwerende partij.

De Raad heeft de partijen gehoord.

III. Procedureverloop in de zaak met rolnummer 153 997

Mevrouw [J.M.], die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, heeft op 4 juni 2014 een verzoekschrift ingediend tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 april 2014 waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen en waarbij tevens bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

De taal van de rechtspleging is het Nederlands, zoals voorgeschreven bij titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verwerende partij heeft op 19 juni 2014 het administratief dossier neergelegd en op 24 juni 2014 een nota met opmerkingen overgemaakt.

De Raad heeft de partijen bij beschikking van 24 november 2015 opgeroepen voor de terechtzitting van 17 december 2015.

Rechter in vreemdelingenzaken M. MAES heeft verslag uitgebracht.

Advocaat W. GOOSSENS is verschenen voor de verzoekende partij, advocaat C. DECORDIER is loco advocaat E. MATTERNE verschenen voor de verwerende partij.

De Raad heeft de partijen gehoord.

IV. Procedureverloop in de zaak met rolnummer 171 296

Mevrouw [N.N.N.], die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, heeft op 9 april 2015 een verzoekschrift ingediend tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 maart 2015 waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen en waarbij tevens wordt opgedragen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

De taal van de rechtspleging is het Nederlands, zoals voorgeschreven bij titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad heeft bij beschikking van 15 april 2015 met nummer 52869 het rolrecht vastgesteld op 175 euro.

De verwerende partij heeft op 12 mei 2015 het administratief dossier neergelegd en op 15 mei 2015 een nota met opmerkingen overgemaakt.

De Raad heeft de partijen bij beschikking van 24 november 2015 opgeroepen voor de terechtzitting van 17 december 2015.

Rechter in vreemdelingenzaken M. MAES heeft verslag uitgebracht.

Advocaat J. RODRIGUEZ is loco advocaat B. BRIJS verschenen voor de verzoekende partij, advocaat C. DECORDIER is verschenen voor de verwerende partij.

De Raad heeft de partijen gehoord.

V. Procedureverloop in de zaak met rolnummer 156 173

De heer Isaac [I.O.O.], die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, heeft op 20 juni 2014 een verzoekschrift ingediend tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 april 2014 waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen en waarbij tevens bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

De taal van de rechtspleging is het Nederlands, zoals voorgeschreven bij titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verwerende partij heeft op 22 juli 2014 het administratief dossier neergelegd en op 24 juli 2014 een nota met opmerkingen overgemaakt.

De Raad heeft bij tussenarrest van 25 november 2015 met nummer 156 973 de debatten heropend en de zaak verwezen naar de algemene rol.

De Raad heeft de partijen bij beschikking van 26 november 2015 opgeroepen voor de terechtzitting van 17 december 2015.

Rechter in vreemdelingenzaken M. MAES heeft verslag uitgebracht.

Advocaat K. VERHAEGEN is loco advocaat K. VERSTREPEN verschenen voor de verzoekende partij, advocaat C. DECORDIER is verschenen voor de verwerende partij.

De Raad heeft de partijen gehoord.

VI. Procedureverloop in de zaak met rolnummer 169 457

De heer [I.R.] heeft op 24 maart 2015 een verzoekschrift ingediend tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2015 waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen en waarbij tevens wordt opgedragen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

De taal van de rechtspleging is het Nederlands, zoals voorgeschreven bij titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verwerende partij heeft op 1 april 2015 het administratief dossier neergelegd en op 7 april 2015 een nota met opmerkingen overgemaakt.

De Raad heeft de partijen bij beschikking van 24 november 2015 opgeroepen voor de terechtzitting van 17 december 2015.

Rechter in vreemdelingenzaken M. MAES heeft verslag uitgebracht.

Advocaat E. BAELE is loco advocaat F. SCHEERLINCK verschenen voor de verzoekende partij, advocaat C. DECORDIER is verschenen voor de verwerende partij.

De Raad heeft de partijen gehoord.

VII. Procedureverloop in de zaak met rolnummer 174 766

De heer [A.B.], die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, heeft op 26 juni 2015 een verzoekschrift ingediend tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 mei 2015 waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen en waarbij tevens wordt opgedragen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

De taal van de rechtspleging is het Nederlands, zoals voorgeschreven bij titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad heeft bij beschikking van 1 juli 2015 met nummer 55079 het rolrecht vastgesteld op 175 euro.

De verwerende partij heeft op 15 juli 2015 het administratief dossier neergelegd en op 22 juli 2015 een nota met opmerkingen overgemaakt.

De Raad heeft de partijen bij beschikking van 24 november 2015 opgeroepen voor de terechtzitting van 17 december 2015.

Rechter in vreemdelingenzaken M. MAES heeft verslag uitgebracht.

Advocaat M. VAN DEN BROECK is verschenen voor de verzoekende partij, advocaat C. DECORDIER is verschenen voor de verwerende partij.

De Raad heeft de partijen gehoord.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De hierna vermelde zaken hebben betrekking op beslissingen genomen in navolging van verblijfsaanvragen in het kader van gezinshereniging met Belgen, in casu als statische Unieburgers. Deze verblijfsaanvragen werden door verzoekers ingediend hetzij in de hoedanigheid van descendent ten laste (1.1), hetzij in de hoedanigheid van ouder van minderjarige Belgische kinderen (1.2), hetzij in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie met een Belg (1.3). Aan de verzoekers werd door de betrokken gemeentebesturen een zogenaamde bijlage 19ter afgeleverd. Na een positieve woonstcontrole werden verzoekers ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. De verblijfsaanvragen werden overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarvan de ambtenaren namens de staatssecretaris voor Asiel en Migratie gemachtigd zijn om de nodige beslissingen te treffen. De gemachtigde ambtenaren hebben vervolgens besloten om de verblijfsaanvragen niet in aanmerking te nemen omwille van een geldend en definitief inreisverbod dat eerder aan verzoekers werd opgelegd. De reeds afgegeven bijlagen 19ter en attesten van immatriculatie werden ingetrokken en de verzoekers werden aangemaand gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dan wel gevolg te geven aan een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

1.1. Zaken betreffende gezinshereniging met een Belg in de hoedanigheid van descendent ten laste

• Rolnummer 154 744

Mevrouw K.A. en haar echtgenoot, van Armeense nationaliteit, dienen op 18 augustus 2005 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden die door de asieldiensten negatief wordt beoordeeld.

K.A. en haar echtgenoot dienen vervolgens meerdere verblijfsaanvragen in die telkens worden verworpen.

K.A. maakt het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 28 januari 2013 wordt betekend.

Op 27 februari 2013 wordt verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor een termijn van drie jaar betekend omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan en omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend daar ze wordt geacht een gevaar voor de openbare orde te vormen nadat ze op heterdaad werd betrapt op winkeldiefstal. Haar twee kinderen staan eveneens op dit inreisverbod vermeld. Er werd hiertegen geen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Het inreisverbod is heden definitief.

De echtgenoot van K.A., van wie zij sinds 2012 gescheiden leeft, wordt op 21 september 2013 en 17 februari 2014 gedwongen gerepatrieerd naar Armenië.

K.A. vraagt op 3 mei 2013 een verblijfskaart als familielid van een Belg aan, met name in functie van haar Belgische vader, als descendent ten laste. Deze verblijfsaanvraag wordt op 16 juli 2013 geweigerd omdat het persoonlijk gedrag van K.A., gezien de aard, ernst en recentheid van de feiten van winkeldiefstal, een ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Voorts wordt er op gewezen dat verzoekster geen recht heeft op gezinshereniging wegens het inreisverbod betekend op 27 februari 2013. K.A. en haar twee kinderen maken tevens het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Het beroep tegen deze weigeringsbeslissing en het bevel wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 115 306 van 9 december 2013.

K.A. dient op 4 maart 2013 een aanvraag in om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 16 juli 2014 onontvankelijk verklaard wegens het lopende inreisverbod.

Op 10 februari 2014 vraagt K.A. een tweede maal een verblijfskaart van een familielid van een Belg aan, met name in functie van haar Belgische vader, als descendent ten laste. De zonen van K.A., G.T.D. en G.G., vragen eveneens een verblijfskaart van een familielid van een Belg aan, met name in functie van hun Belgische grootvader als descendent ten laste.

In het administratief dossier bevinden zich stukken die de verwantschapsband tussen K.A., G.T.D., G.G. en de Belgische vader respectievelijk grootvader aantonen. Voorts blijkt uit het rechtsplegingsdossier (nl. de stukken bij het verzoekschrift) dat K.A. mantelzorger is voor haar Belgische moeder en dat een mantelzorgtoelage werd toegekend door het Openbaar Centrum voor maatschappelijk welzijn (OCMW) van Mechelen.

Op 28 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie in hoofde van K.A. een beslissing waarbij de aanvraag om gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen omwille van het geldend inreisverbod van 27 februari 2013 en dit onder vorm van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster wordt hiervan op 8 mei 2014 in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

Naam: K. Voornaam: A.R. (...) Nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiterlijk op 8 juni 2014.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid:

- ☐ 2° regelmatig verblijf verstreken
- ☐ 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

De aanvraag gezinshereniging dd 10.02.2014 (bijlage 19ter) op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 wordt niet in aanmerking genomen omwille van de volgende redenen:

Een inreisverbod impliceert, gelet op artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet, dat een vreemdeling de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal staten gedurende een bepaalde periode wordt ontzegd. Het inreisverbod (bijlage 13sexies) dd. 27.02.2013, betekend op 27.02.2013, verhindert betrokkene, zolang deze nog niet is opgeschort of opgeheven, België binnen te

komen of er te verblijven. Indien betrokkene van oordeel is dat er redenen zijn om haar een verblijf in België toe te laten of te machtigen, dient zij eerst het land te verlaten en om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te verzoeken alvorens zij een verblijfsaanvraag kan indienen. Het gemeentebestuur kan niet overgaan tot de opheffing van een door de secretaris voor Asiel en Migratie, maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of zijn gemachtigde genomen beslissing (bijlage 13 sexies) (cfr RVA/ nr115.306 dd 09.12.2013).

Bijgevolg mocht de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging dd 10.02.2014 niet in overweging genomen hebben en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie geldig tot 09.08.2014. Betrokkene moet bijgevolg gevolg geven aan de bijlage 13sexies dd. 27.02.2013."

- **Rolnummer 173 739**

M.Z., van Russische nationaliteit, dient op 23 januari 2007 een asielaanvraag in die negatief wordt beoordeeld door de asieldiensten. M.Z. wordt op 6 augustus 2009 bevolen het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient op 21 juni 2009 een aanvraag in om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 1 juli 2010 onontvankelijk verklaard en M.Z. wordt tevens bevolen het grondgebied te verlaten.

Op 2 juli 2014 wordt M.Z. een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering betekend, evenals een inreisverbod van drie jaar omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan en omdat hem tevens geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan daar hij, nadat een proces-verbaal voor garagediefstal werd opgesteld, wordt geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde. Er werd geen beroep aangetekend bij de Raad zodat het inreisverbod heden definitief is.

Verzoeker wordt op 8 september 2014 gedwongen naar Rusland gerepatrieerd.

Op 5 november 2014 vraagt M.Z. een verblijfskaart van een familielid van een Belg aan, met name in functie van zijn Belgische vader, als descendent ten laste. Hij legt daartoe een geboorteakte voor alsook een bewijs van onvermogen in het land van herkomst, bewijzen van financiële steun in het verleden en bewijzen van de bestaansmiddelen waarover de Belgische vader beschikt.

Op 29 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag om gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen. Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 6 mei 2015. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Betreft:

M.Z. , Nationaliteit Russische Federatie, (...)

Overwegende dat u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexies) genomen op 02.07.2014.en dat u betekend werd op 02.07.2014;

Overwegende dat het inreisverbod (bijlage 13 sexies) verhindert dat de administratie een aanvraag tot verblijf in aanmerking neemt, zolang dit inreisverbod niet opgeschort of opgeheven werd (cfr. R.v.V. nr. 115.306 dd. 09.12.2013);

Overwegende dat de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod moet ingediend worden in het buitenland (bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post) en dit volgens artikel 74/12, §4 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat u geen enkele aanvraag tot opheffing of opschorting van uw inreisverbod dd. 02.07.2014 heeft aangevraagd.

Bijgevolg kon uw aanvraag tot verblijf niet ingediend worden in het kader van de gezinshereniging. Tevens moeten de bijlage 19ter dd. 05.11.2014 en het attest van immatriculatie, afgeleverd door de gemeentelijke overheid ingetrokken worden.

U moet gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 sexies) genomen op 02.07.2014."

1.2. Zaken betreffende gezinshereniging met Belgisch minderjarig kind

• Rolnummer 153 997

Mevrouw M.J., van Oegandese nationaliteit, dient op 22 maart 2012, samen met haar zoon, een asielaanvraag in die door de Belgische asieldiensten negatief wordt beoordeeld. Zij wordt herhaaldelijk bevolen het grondgebied te verlaten, respectievelijk op 12 november 2012 en 13 juni 2012.

Inmiddels zou M.J. een relatie hebben met een Belg, N.V.

Op 11 januari 2013 wordt M.J. een inreisverbod voor een termijn van drie jaar betekend omdat haar geen termijn van vrijwillig vertrek is toegestaan daar er een risico op onderduiken is bij gebrek aan een officieel adres in België, zij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere terugkeerverplichtingen en zij wordt geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde daar op 11 januari 2013 door de politie van de stad Leuven een proces-verbaal werd opgesteld uit hoofde van slagen en verwondingen. Verzoekster beweert heden geen dader maar een slachtoffer te zijn van intra-familiaal geweld en voegt daartoe stukken bij haar verzoekschrift. Het proces-verbaal waarnaar wordt verwezen in het inreisverbod is niet aanwezig in het administratief dossier, wel een administratief verslag vreemdelingencontrole van 11 januari 2013, waaruit louter blijkt dat politionele vaststellingen werden gedaan omtrent "*wederzijdse slagen en verwondingen aan partner*". Uit de gegevens van de Raad blijkt niet dat een beroep werd ingediend tegen het inreisverbod zodat het heden definitief is.

Op 26 oktober 2013 wordt uit bovenvermelde relatie een dochter geboren, die via haar Belgische vader de Belgische nationaliteit verkrijgt. De biologische band tussen moeder en dochter wordt door de stukken in het administratief dossier aangetoond. Verder blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier (nl. de stukken bij het verzoekschrift) dat M.J. en haar kinderen verbleven in een vluchthuis.

Op 20 februari 2014 vraagt M.J. een verblijfskaart als familielid van een Belg aan, met name als ouder van een Belgisch minderjarig kind.

Op 30 april neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag om gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen omwille van het geldend inreisverbod van 11 januari 2013 en wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Verzoekster worden hiervan op 8 mei 2014 in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw, die verklaart te heten Naam: M Voornaam: J

(...)

Nationaliteit: Ugandese

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiterlijk op 7 juni 2014

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid:

x 2° Regelmatig verblijf verstreken x 12° indien zij voorwerp is van een inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

De aanvraag gezinshereniging dd. 20.02.2014 (bijlage 19ter) op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 wordt niet in aanmerking genomen omwille van de volgende redenen:

Een inreisverbod impliceert, gelet op artikel 1,8° van de vreemdelingenwet dat een vreemdeling de toegang periode wordt ontzegd. Het inreisverbod dd. 11.01.2013, aan betrokkene betekend op 11.01.2013, verhindert betrokkene, zolang het niet is opgeschort of opgeheven, België binnen te komen of er te verblijven. Indien betrokkene van oordeel is dat er redenen zijn om haar een verblijf in België toe te laten of te machtigen, dient zij eerst het land te verlaten en om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te ver- zoeken alvorens zij een verblijfsaanvraag kan indienen.

*Het gemeentebestuur kan niet overgaan tot de opheffing van een door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of zijn gemachtigde genomen beslissing (bijlage 13 sexies) (cfr RvV nr 115.306 dd 09.12.2013).
Bijgevolg mocht de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging dd 20.02.2014 niet in over- weging genomen hebben en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie geldig tot 19.08.2014. Betrokkene moet bijgevolg gevolg geven aan de bijlage 13sexies dd. 11.01.2013."*

- **Rolnummer 171 296**

Mevrouw N.N. van Keniaanse nationaliteit, verblijft in 2008 en 2009 legaal in het land, respectievelijk als au pair vervolgens als student. Haar legaal verblijf loopt af op 31 oktober 2009.

Op 16 juni 2011 dient verzoekster een asielaanvraag in die door de Belgische asieldiensten negatief wordt beoordeeld. Verzoekster maakt meermaals het voorwerp uit van bevelen om het grondgebied te verlaten, respectievelijk op 22 februari 2013 en 11 september 2012.

Op 25 juni 2011 bevalt N.N. van een dochter, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

Verzoekster dient op 22 mei 2013 een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die wordt verworpen op 24 maart 2014.

Op 3 april 2014 verwerft de dochter van N.N. de Belgische nationaliteit via haar vader.

Op 24 april 2014 maakt N.N. opnieuw het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt haar een inreisverbod van drie jaar betekend omdat zij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. Er wordt geen beroep ingediend binnen de beroepstermijn zodat het inreisverbod heden definitief is.

Op 9 september 2014 vraagt N.N. een verblijfskaart als familielid van een Belg aan, met name als ouder van een Belgisch minderjarig kind. Zij voegt bewijzen toe van onderhoudsgelden betaald door de vader van haar dochter alsook een brief waarin de vader verklaart dat hij niet full time voor hun dochter kan zorgen en dat de dochter best bij haar moeder blijft. Hij geeft tevens aan zijn dochter wekelijks te bezoeken en de moeder een maandelijks onderhoudsgeld van 175 euro te geven.

Op 4 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag om gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen omwille van het geldend inreisverbod, betekend op 24 april 2014. Verzoekster wordt hiervan op 10 maart 2014 in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Betreft:

N.N.N., Nationaliteit Kenia, (...)

Overwegende dat u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexies) genomen op 24.03.2014 en dat u betekend werd op 24.04.2014;

Overwegende dat het inreisverbod (bijlage 13 septies/13 sexies) verhindert dat de administratie een aanvraag tot verblijf in aanmerking neemt, zolang dit inreisverbod niet opgeschort of opgeheven werd (cfr. R.v.V. nr. 115.306dd. 09.12.2013);

Overwegende dat de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod moet ingediend worden in het buitenland (bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post) en dit volgens artikel 74/12, §4 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat u geen enkele aanvraag tot opheffing of opschorting van uw inreisverbod dd. 24.03.2014 heeft aangevraagd.

Bijgevolg kon uw aanvraag tot verblijf niet ingediend worden in het kader van de gezinshereniging. Tevens moeten de bijlage 19ter d.d 09.09.2014 en het attest van immatriculatie, afgeleverd door de gemeentelijke overheid ingetrokken worden.

U moet gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 sexies) genomen op 24.03.2014."

• **Rolnummer 156 173**

De heer I.O.O. heeft de Nigeriaanse nationaliteit en is op een ongekend tijdstip België legaal binnengekomen. Sinds 2005 wordt verzoeker herhaaldelijk in onregelmatig verblijf aangetroffen. Hij maakt vervolgens meermaals het voorwerp uit van bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij dient een aantal verblijfsaanvragen in die telkens worden geweigerd.

Op 15 januari 2010 huwt hij met mevrouw R.C. van Belgische nationaliteit. Zij hebben reeds een minderjarige dochter, F.O., die op 15 januari 2009 werd geboren en de Belgische nationaliteit heeft. De biologische band tussen I.O.O. en F.O. wordt in de stukken van het administratief dossier aangetoond.

Op 3 februari 2010 vraagt I.O.O. een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg. Hij wordt op 24 juli 2010 in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig van 3 juli 2010 tot 3 juli 2015.

Op 11 mei 2010 wordt I.O.O. door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden met uitstel van drie jaar behalve vier maanden effectief omwille van het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg waarbij het misdrijf werd gepleegd tegen M.L., persoon met wie hij eerder samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft gehad.

Bij beschikking in kortgeding van 8 december 2010 van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde wordt de echtgenote van de verzoeker gemachtigd om afzonderlijk te verblijven in de echtelijke woonst. Verzoeker wordt een verbod opgelegd om zich in een straal van 5 kilometer rond de woning van mevrouw R.C. te begeven, dit met het oog op haar veiligheid.

Per vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde wordt op 3 februari 2011 de echtscheiding uitgesproken tussen verzoeker en mevrouw R.C. Dit vonnis is op 12 april 2011 in kracht van gewijsde gegaan.

Bij beschikking in kortgeding van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 6 april 2011 wordt het ouderlijk gezag van hun dochter exclusief toegewezen aan mevrouw R.C. Uit deze beschikking blijkt tevens dat hun dochter haar hoofdverblijfplaats zal hebben bij mevrouw R.C., dat de kinderbijslag en andere sociale voordelen toekomen aan laatstgenoemde en dat het recht op persoonlijk contact van de verzoeker met zijn dochter voorlopig wordt opgeschort.

Op 16 juni 2011 wordt een beslissing tot beëindiging van verzoekers verblijfsrecht genomen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) omdat de verzoeker uit de echt is gescheiden van mevrouw R. C. De F-kaart van de verzoeker wordt ingetrokken. Er blijkt niet dat verzoeker hiertegen een beroep bij de Raad heeft ingediend.

Op 12 september 2012 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden met uitstel van drie jaar behalve vier maanden effectief omwille van het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, met als verzwarende omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd tegen een persoon met wie hij heeft samengeleefd en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft gehad, in casu mevrouw R.C.

De vordering van de procureur des konings tot nietigverklaring van het huwelijk tussen R.C. en verzoeker wordt op 7 maart 2013 door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde ontvankelijk doch ongegrond verklaard daar het bewijs van het bestaan van een schijnhuwelijk niet wordt geleverd.

Op 28 mei 2013 wordt I.O.O. een inreisverbod voor een termijn van acht jaar betekend omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan en omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend wegens een gevaar voor de openbare orde. De duur van het inreisverbod wordt op acht jaar vastgesteld daar I.O.O. een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De gemachtigde oordeelt dat gezien het gewelddadige karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, met name de gepleegde feiten van partnergeweld, er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Het beroep dat verzoeker tegen dit inreisverbod instelt, wordt door de Raad verworpen op 6 augustus 2015 bij arrest nr. 150 479. Het inreisverbod is definitief.

Op 6 november 2013 vraagt verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een Belg aan, met name in de hoedanigheid van ouder van een Belgisch minderjarig kind.

Op 30 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag om gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen omwille van het geldend inreisverbod van 27 mei 2013 en wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Verzoeker wordt hiervan op 23 mei 2015 in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

Naam: O.

Voornaam: I.O.

(...)

Nationaliteit: Nigeriaanse

in voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiterlijk op

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid:

x 2° Regelmatig Verblijf verstreken.

x 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

De aanvraag gezinshereniging dd 06.11.2013 (bijlage 19ter) op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 wordt niet in aanmerking genomen omwille van de volgende redenen:

Een inreisverbod impliceert, gelet op artikel 1,8° van de vreemdelingenwet, dat een vreemdeling de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal andere staten gedurende een bepaalde periode wordt ontzegd. Het inreisverbod dd. 27.05.2013, aan betrokkene betekend op 28.05.2013, verhindert betrokkene, zolang het niet is opgeschort of opgeheven, België binnen te komen of er te verblijven. Indien betrokkene van oordeel is dat er redenen zijn om hem een verblijf in België toe te laten of te machtigen, dient hij eerst het land te verlaten en er om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te verzoeken alvorens hij een verblijfsaanvraag kan indienen.

Het gemeentebestuur kan niet overgaan tot de opheffing van een door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of zijn gemachtigde genomen beslissing (bijlage 13 sexies) (cfr RvV nr 115.306 dd 09.12.2013).

Bijgevolg mocht de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging dd. 06.11.2013 met in overweging genomen hebben en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie geldig tot 05.05.2014. Bijgevolg moet betrokkene gevolg geven aan de bijlage 13 sexies dd 27.05.2013. "

• Rolnummer 169 457

De heer R.I. , van Albanese nationaliteit, wordt op 2 februari 2005 tijdelijk toegelaten tot verblijf als niet-begeleide minderjarige. Dit tijdelijk verblijf wordt telkens verlengd tot hij op 28 januari 2009 een onbeperkt verblijf verwerft.

Op 23 juni 2010 wordt R.I. vader van een kind met Belgische nationaliteit, wat wordt aangetoond door de stukken in het administratief dossier.

In oktober 2012 vraagt R.I. een aanpassing van zijn identiteit. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat hij in werkelijk vijf jaar ouder is wat betekent dat hij bij zijn aankomst in België meerderjarig was. Hij heeft aldus ten onrechte genoten van de voordelen verbonden aan het statuut van niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Op 29 november 2012 wordt het verblijfsrecht van verzoeker ingetrokken op grond van het algemeen beginsel *fraus omnia corrumpit*.

Op 17 december 2012 wordt verzoeker een inreisverbod van vijf jaren betekend omdat hij fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt teneinde te worden toegelaten tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden daar hij bewust de Belgische overheid heeft misleid door een valse geboortedatum op te geven. Er blijkt niet dat hij een beroep heeft ingediend tegen het inreisverbod binnen de beroepstermijn zodat dit inreisverbod definitief is.

R.I. verlaat België en treedt op 31 juli 2013 in Albanië in het huwelijk met een Belgische onderdaan, tevens de moeder van zijn Belgisch kind.

R.I., zijn Belgische echtgenote en Belgisch kind komen op 3 februari 2014 België terug binnen en verblijven allen op hetzelfde adres.

Op 21 augustus 2014 vraagt R.I. een verblijfskaart van een familielid van een Belg aan, met name in de hoedanigheid van ouder van een Belgisch minderjarig kind.

Op 13 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag om gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen omwille van het geldend inreisverbod van 11 februari 2012. Verzoeker wordt hiervan op 23 februari 2015 in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Betreft:

R.I. , Nationaliteit Albanië, (...)

Overwegende dat u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexies) genomen op 11.02.2012 en dat u betekend werd op 17.12.2012.

Overwegende dat het inreisverbod (bijlage 13 sexies) verhindert dat de administratie een aanvraag tot verblijf in aanmerking neemt, zolang dit inreisverbod niet opgeschort of opgeheven werd (cfr. R.v.V. nr. 115.306 dd. 09.12.2013);

Overwegende dat de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod moet ingediend worden in het buitenland (bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post) en dit volgens artikel 74/12, §4 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat u geen enkele aanvraag tot opheffing of opschorting van uw inreisverbod dd. 11.02.2012 heeft aangevraagd.

Bijgevolg kon uw aanvraag tot verblijf niet ingediend worden in het kader van de gezinshereniging. Tevens moeten de bijlage 19ter d.d 21.08.2014 en het attest van immatriculatie, afgeleverd door de gemeentelijke overheid ingetrokken worden.

U moet gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 sexies) genomen op 11.02.2012."

1.3. Zaak betreffende gezinshereniging als een wettelijke samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie met een Belg

• Rolnummer 174 766

De heer A.B., van Guineese nationaliteit, dient op 15 juli 2010 een asielaanvraag in die negatief wordt beoordeeld. Hij dient daarna nog asielaanvragen en verblijfsaanvragen in die telkens worden geweigerd. Zowel op 23 januari 2013 als op 29 mei 2013 maakt verzoeker het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 juni 2014 wordt hem een inreisverbod betekend van drie jaar omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Het beroep hiertegen werd door de Raad verworpen op 19 november 2015 bij arrest nr. 156 685.

Op 4 september 2014 sluit verzoeker bij een notaris een samenlevingscontract af met zijn Belgische partner. Vanaf 9 september 2014 staan zij beiden op hetzelfde adres gedomicilieerd.

Op 27 november 2014 vraagt verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een Belg aan, in de hoedanigheid van wettelijke samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie. Hij legt daartoe bewijzen voor.

Op 2 december 2014 legt hij een verklaring van wettelijke samenwoning af met zijn Belgische partner. De registratie ervan wordt uitgesteld met oog op een onderzoek naar een mogelijke schijnrelatie. Aangezien de burgemeester van de verblijfsplaats van verzoeker en zijn Belgische partner getuigt dat de relatie oprecht is, verleent de procureur des konings op 6 januari 2015 een positief advies zodat de verklaring van wettelijke samenwoning kan worden geregistreerd in de bevolkingsregisters.

Op 21 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag om gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen omwille van het geldend inreisverbod van 13 juni 2014. Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 27 mei 2015. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Betreft:

B.A., Nationaliteit Guinée, (...)

Overwegende dat u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexies) genomen op 13.06.2014 en dat u betekend werd op 13.06.2014

Overwegende dat het inreisverbod (bijlage 13 sexies) verhindert dat de administratie een aanvraag tot verblijf in aanmerking neemt, zolang dit inreisverbod niet opgeschort of opgeheven werd (cfr. R.v.V. nr. 115.306 dd. 09.12.2013);

Overwegende dat de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod moet ingediend worden in het buitenland (bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post) en dit volgens artikel 74/12, §4 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat u geen enkele aanvraag tot opheffing of opschorting van uw inreisverbod dd^ 13.06.2014 heeft —aangevraagd.

Bijgevolg kon uw aanvraag-tot verblijf niet ingediend worden in het kader van de gezinshereniging. Tevens moeten de bijlage 19ter d.d 13.06.2014 en het attest van immatriculatie, afgeleverd door de gemeentelijke overheid ingetrokken worden.

U moet gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 sexies) genomen op 13.06.2014."

2. Over de samenhang en de rechtspleging

2.1. In het kader van een verzoek om een prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie, overeenkomstig artikel 267 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie, (hierna: VWEU) worden de zaken met rolnummers 154 744, 173 739, 153 997, 171 296, 156 173, 169 457 en 174 766 gevoegd.

2.2. De partijen werden voor de terechtzitting van 17 december 2015 schriftelijk in kennis gesteld van het feit dat hun zaak samen met de andere zaken weerhouden werd met het oog op het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie. De partijen kregen op de terechtzitting van 17 december 2015 kennis van het ontwerp van vraagstelling met oog op een prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie. Zij hadden ter terechtzitting de mogelijkheid om hierover mondeling opmerkingen te uiten. Indien nuttig voor de vraagstelling aan het Hof van Justitie werden deze opmerkingen in dit verwijzingsarrest verwerkt.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat de beroepen ten aanzien van zaken met rolnummers 154 744 en 156 173 onontvankelijk zijn voor wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Zij meent dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen de verzoekers geen enkel nut kan opleveren, zodat zij niet over het rechtens vereiste belang beschikken.

De verwerende partij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° en 12° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. De verwerende partij zet uiteen dat de gemachtigde, geleid op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze bevelen om het grondgebied te verlaten, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag

dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts wijst de verwerende partij er op dat er in beide zaken met rolnummers 154 744 en 156 173 sprake is van herhaalde bevelen, aangezien verzoekers reeds op eerdere tijdstippen verschillende bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten die definitief en uitvoerbaar zijn.

De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissingen in zaken met rolnummers 154 744 en 156 173 zich niet enkel uitspreken over de onregelmatige verblijfstoestand van verzoekers maar tevens ook uitspraak doen over de ingediende verblijfsaanvragen. Deze bestreden beslissingen strekken bijgevolg verder dan een loutere toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° en 12° van de Vreemdelingenwet. Er kan bijgevolg moeilijk worden voorgehouden dat verzoekers geen belang zouden hebben bij de vernietiging ervan. De vernietiging van de bestreden beslissingen zou verzoekers in casu immers enig nuttig voordeel kunnen opleveren aangezien, zoals blijkt uit wat hieronder wordt besproken, niet noodzakelijk dezelfde beslissing dient te worden genomen.

Met haar standpunt dat de gemachtigde van de staatssecretaris, na een eventuele vernietiging niet anders kan dan opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, loopt de verwerende partij dan ook vooruit op het onderzoek van de grond van de voorliggende zaak. De vernietiging van de bestreden beslissingen kan er in de gegeven omstandigheden immers toe leiden dat aan de verzoekers geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven tot op het moment dat is beslist over de verblijfsaanvragen. Ook de omstandigheid dat aan de verzoekers reeds op eerdere tijdstippen de verschillende bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten, doet hieraan geen afbreuk.

Een onderzoek van de middelen dringt zich dan ook op. De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

4. De toepasselijke nationale en Unierechtelijke regelgeving

4.1 Het Unierecht

4.1.1. Relevant primair Unierecht

Artikel 20 van het VWEU luidt:

"1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a. het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b. het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c. het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d. het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld."

Artikel 21, lid 1 VWEU luidt:

"1. Iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld."

Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) stelt:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Artikel 24 van het Handvest luidt:

"Rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.*
- 2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*
- 3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."*

4.1.2. Relevant secundair Unierecht

A) Artikel 1 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (PB L 158, blz. 77, rectificatie in PB 2004, L 229, blz. 35), met als opschrift "Onderwerp", luidt:

"Bij deze richtlijn worden vastgesteld:

- a) de voorwaarden voor uitoefening van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten door burgers van de Unie en hun familieleden;*
- b) het duurzame verblijfsrecht op het grondgebied van de lidstaten voor burgers van de Unie en hun familieleden;*
- c) de beperkingen van de sub a en b genoemde rechten om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid."*

Artikel 2 van richtlijn 2004/38, met als opschrift "Definities", bepaalt:

"Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

- 1) 'burger van de Unie': eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit;*
- 2) 'familielid':*
 - a) de echtgenoot;*
 - b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voor zover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;*
 - c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld sub b, beneden de leeftijd van 21 jaar of die ten hunnen laste zijn;*
 - d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld sub b, die te hunnen laste zijn;*
- 3) 'gastland': de lidstaat waarheen de burger zich begeeft om zijn recht van vrij verkeer of verblijf uit te oefenen."*

Artikel 3 van richtlijn 2004/38, "Begunstigden", bepaalt in lid 1:

"Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of zich bij hem voegen."

B) Overweging 22 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, bepaalt: *"Overeenkomstig het Verdrag van 1989 van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn het belang van het kind voorop te stellen. Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn de eerbiediging van het gezinsleven voorop te stellen."*

Overweging 24 van richtlijn 2008/115/EG luidt: "In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend."

Artikel 2, leden 1, 3 en 6 van richtlijn 2008/115/EG, "Werkingsfeer", bepaalt:

"1. "onderdaan van een derde land": eenieder die geen burger van de Unie is in de zin van artikel 17, lid 1, van het Verdrag en die geen persoon is, die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscodex. (...)
3. Deze richtlijn is niet van toepassing op personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscodex. (...)
6. „inreisverbod”: een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit."

Artikel 5 "Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand" van richtlijn 2008/115/EG bepaalt:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Artikel 11, "Inreisverbod" van richtlijn 2008/115/EG luidt:

"1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:
a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of
b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.
In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.
2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.
3. De lidstaten overwegen de intrekking of schorsing van het inreisverbod dat overeenkomstig lid 1, tweede alinea, is uitgevaardigd tegen een onderdaan van een derde land, mits deze kan aantonen het grondgebied van een lidstaat geheel in overeenstemming met het terugkeerbesluit te hebben verlaten. Tegen slachtoffers van mensenhandel aan wie een verblijfstitel is verstrekt overeenkomstig Richtlijn 2004/81/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie, en die met de bevoegde autoriteiten samenwerken wordt, onverminderd het bepaalde in lid 1, eerste alinea, onder b), en op voorwaarde dat zij geen bedreiging vormen voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, geen inreisverbod uitgevaardigd.
In individuele gevallen kunnen de lidstaten om humanitaire of andere redenen afzien van een inreisverbod, dan wel het verbod intrekken of schorsen.
In individuele gevallen of voor bepaalde categorieën gevallen kunnen de lidstaten om andere redenen een inreisverbod intrekken of schorsen.
4. De lidstaat die overweegt een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt, pleegt vooraf overleg met de lidstaat die het inreisverbod heeft uitgevaardigd en houdt rekening met diens belangen, overeenkomstig artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst.
5. De leden 1 tot en met 4 laten in de lidstaten onverlet het recht op internationale bescherming in de zin van artikel 2, onder a), van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming."

4.2. Nationale wetgeving

Nationale wetgeving, met name een gecoördineerde versie van de Vreemdelingenwet, is terug te vinden in de databank Justel, van de Federale Overheidsdienst Justitie (http://www.ejustice.just.fgov.be/cgi_wet/wet.pl)

4.2.1. Relevante bepalingen inzake gezinshereniging met Belgen

A) Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden."

B) Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.";

C) Artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat krachtens artikel 40ter van dezelfde wet eveneens van toepassing is op familieleden van Belgen, zet uiteen:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.

Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst."

D) Relevante rechtspraak

Het Grondwettelijk Hof stelde in het arrest 121/2013 van 26 september 2013:

"B.59.6. Door in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder haar aan bijkomende voorwaarden te onderwerpen, houdt de wetgever, overeenkomstig de recente rechtspraak van het Hof van Justitie, rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punten 43 en 45; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punten 65 en 67; 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punt 56).

B.59.7. Indien uit de feitelijke omstandigheden van een concreet geval zou blijken dat de weigering om aan een van zijn familieleden een verblijfsrecht te verlenen in het kader van de gezinshereniging, ertoe zou leiden een Belg het genot te ontzeggen van de voornaamste door zijn status van burger van de Unie verleende rechten, doordat hij de facto ertoe zou worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie te verlaten, zou de bepaling krachtens welke een dergelijk recht op gezinshereniging zou worden geweigerd, buiten toepassing dienen te worden gelaten."

In een arrest nr. 115 306 van 9 december 2013 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eenmalig: *"Louter ten overvloede kan evenwel worden aangegeven dat de stelling van verwerende partij dat een persoon die onderworpen is aan een inreisverbod geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Belg in het Rijk kan indienen niet incorrect is. Een inreisverbod impliceert, gelet op artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet, dat een vreemdeling de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal andere Staten gedurende een bepaald periode wordt ontzegd. Het inreisverbod verhindert derhalve eerste verzoekende partij, zolang het niet is opgeschort of opgeheven, België binnen te komen of er te verblijven. Indien zij van oordeel is dat er redenen zijn om haar tot een verblijf in België toe te laten of te machtigen, dan dient zij eerst het land te verlaten en om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te verzoeken alvorens zij een verblijfsaanvraag kan indienen. Zij kan niet worden gevolgd waar zij lijkt te willen aangeven dat zij abstractie kan maken van het feit dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en zij zich, met miskenning van dit verbod, kan aanmelden bij een Belgisch gemeentebestuur om een verblijfsaanvraag in te dienen en dat wanneer dit gemeentebestuur haar bepaalde documenten aflevert hieruit kan worden afgeleid dat dit verbod impliciet werd opgeheven. Een gemeentebestuur kan immers niet overgaan tot de opheffing van een door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of zijn gemachtigde genomen beslissing."*

Later heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wat de verenigbaarheid van inreisverboden en verblijfsaanvragen in het kader van gezinshereniging met Belgen betreft, volgende vernietigingsarresten gewezen: RvV 26 februari 2015, nr. 139.567, RvV 2 april 2015, nr. 142.682 en RvV 28 juli 2015, nr. 150.096.

Aangaande de verenigbaarheid van inreisverboden en verblijfsaanvragen in het kader van gezinshereniging met Unieburgers, zowel betreffende kerngezinsleden als gezinsleden in ruime zin, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, volgende vernietigingsarresten gewezen: RvV 19 december 2014, nr. 135 627, RvV 12 maart 2015, nr. 140 920, RvV 8 mei 2015, nr. 145 101, RvV 6 juli 2015, nr. 149 162 en RvV 26 november 2015, nr. 157 098.

De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is terug op <http://www.rvv-ccce.be/nl/arr>.

De Raad van State wees de volgende beschikking van niet-toelaatbaarheid in administratieve cassatie: RvS 26 maart 2015, nr. 11.182 (c).

4.2.2. Relevante bepalingen inzake inreisverboden en verwijderingsbeslissingen

A) Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;"

B) Artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan

drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. (...)"

C) Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet stelt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

D) Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3. Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

§ 5. De minister kan, bij besluit, de categorieën van personen omschrijven voor wie het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort naar aanleiding van humanitaire rampen.

§ 6. Wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp van een inreisverbod uitmaakt dat door een andere lidstaat werd afgegeven en de minister of zijn gemachtigde overweegt om hem een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven, raadpleegt hij voorafgaand deze lidstaat om rekening te houden met diens belangen."

E) Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

F) Een inreisverbod wordt opgelegd onder vorm van een bijlage 13sexies (zie koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, BS 22 augustus 2013, ed. 1). Het inreisverbod vormt een aparte beslissing als accessorium bij een verwijderingsbeslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris is gebonden een dergelijk inreisverbod op te leggen wanneer de derdelander geen gevolg heeft gegeven aan een terugkeerverplichting of wanneer hem of haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft dan weer een discretionaire bevoegdheid waarbij de gemachtigde evenwel verplicht is om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In eerste instantie kan een maximumtermijn van drie jaren worden opgelegd, die kan worden verhoogd naar maximum vijf jaar ingeval van fraude, schijnhuwelijk, schijnrelatie of schijnadoptie. Tenslotte kan een inreisverbod van meer dan vijf jaar, worden opgelegd indien de derdelander een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

G) Tegen een inreisverbod kunnen verschillende rechtsmiddelen worden aangewend. Krachtens artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet kan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tot nietigverklaring worden ingediend, dan wel een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring. Zulk beroep kan zowel worden ingediend vanop het Belgische grondgebied als vanuit het buitenland. Voorts kan, conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet een opheffing of opschorting van het inreisverbod worden gevraagd door middel van een gemotiveerd verzoek waarbij het bewijs wordt geleverd dat het Belgische grondgebied werd verlaten. Dit verzoek moet worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats van de betrokken derdelander in het buitenland, behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen.

4.2.3. Relevante bepalingen inzake de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "*§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.*"

5. Essentie van de problematiek

Aan alle verzoekers, in casu derdelanders, werd een inreisverbod opgelegd waarbij moet worden benadrukt dat een inreisverbod, conform artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet, in werking treedt de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod geldt dus vanaf de dag van betekening en niet vanaf het ogenblik dat de betrokken derdelander het Belgische grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten. De dag van betekening is de dag wanneer het toegangs- en verblijfsverbod van kracht wordt en de duur van het inreisverbod begint te lopen.

De verzoekers hebben in casu op het Belgisch grondgebied geen rechtsmiddelen meer ter beschikking die kunnen worden ingesteld tegen het inreisverbod. In de vermelde zaken werd de mogelijkheid tot het indienen van een beroep tot nietigverklaring en/of een vordering tot schorsing, voorzien in artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet, uitgeput of niet (tijdig) aangewend. Heden staan in al de vermelde zaken de verzoekers onder een geldig en definitief inreisverbod. Dit definitief inreisverbod kan in beginsel nu enkel maar verdwijnen of voorlopig buiten werking worden gesteld door het indienen van een verzoek tot opheffing of opschorting in het buitenland, conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekers zijn tevens familie- of gezinsleden van Belgen. Bij het indienen van hun verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging legden zij bewijzen voor van hun familie- of gezinsbanden. Er moet worden opgemerkt dat in het merendeel van de vermelde zaken de gezinsband is ontstaan nadat een inreisverbod werd opgelegd. Voorts blijkt niet dat de betrokken Belgen een recht van vrij verkeer of vestiging uitoefenen of hebben uitgeoefend.

De verblijfsaanvragen van verzoekers die op het Belgisch grondgebied werden ingediend in het kader van gezinshereniging met hun Belgische familieleden, worden door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet in aanmerking genomen omwille van de aan verzoekers opgelegde inreisverboden. Deze nationale praktijk wordt blijkens de voorgelegde zaken in elk geval en zonder mogelijkheid tot aanpassing aan het concrete geval toegepast. Er blijkt niet dat rekening wordt gehouden met het gezinsleven of het belang van het kind noch met het Unieburgerschap van de betrokken Belgische familieleden. Bijgevolg worden de verblijfsaanvragen niet ten gronde onderzocht. In een deel van de vermelde zaken staat de beslissing waarbij de verblijfsaanvragen in het kader van gezinshereniging niet in aanmerking worden genomen op zichzelf, in een ander deel van de vermelde zaken maak de beslissing om de verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen onderdeel uit van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Volgens de gemachtigde van de staatssecretaris verhindert het inreisverbod, zolang het niet is opgeschort of opgeheven, België binnen te komen of er te verblijven. Verzoekers dienen eerst België te verlaten en vervolgens om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te verzoeken alvorens zij een verblijfsaanvraag in het kader van een gezinshereniging kunnen indienen.

Deze opheffing of opschorting moet volgens artikel 74/12, § 1 van de Vreemdelingenwet in principe worden gevraagd bij gemotiveerd verzoek ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats van de betrokken derdelander in het buitenland, behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen. Deze afwijkingen werden niet nader ingevuld door de Belgische wetgever of uitvoerende macht. Overeenkomstig artikel 74/12, § 2 van de Vreemdelingenwet dient de betrokken derdelander bij zijn aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod het schriftelijk bewijs te bezorgen dat hij conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

Thans blijkt uit de bestreden beslissingen dat het indienen van een verblijfsaanvraag in het kader van een gezinshereniging met een Belg niet wordt beschouwd als een afwijking zoals bedoeld in artikel 74/12, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Om te illustreren dat er in casu sprake is van een nationale praktijk, worden een aantal gelijkaardige beslissingen, die bij de Raad aanhangig zijn, aangehecht in bijlage.

6. Beknopte samenvatting van de relevante argumenten van de partijen

Verzoekers menen dat de aanvragen tot gezinshereniging ten onrechte niet ten gronde worden beoordeeld. Ze zijn van oordeel dat het inreisverbod een oneigenlijke ontvankelijkheidsvoorwaarde vormt en dat de aanvragen tot gezinshereniging moeten worden beschouwd als een impliciete vraag tot opheffing van het inreisverbod.

In het kader van de richtlijn 2008/115 lichten verzoekers toe dat deze richtlijn moet worden toegepast met inachtneming van overwegingen 22 en 24 en artikel 5, wat inhoudt dat de verwerende partij rekening moet houden met het gezinsleven en het belang van het kind. In dit kader wordt ook gewezen op de artikelen 3 en 9 van het VN Kinderrechtenverdrag, waarnaar wordt verwezen in de toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest. Verzoekers betogen dat volgens het direct werkende Handvest elke beslissing dient te worden genomen in het hogere belang van het kind en dat elk kind recht heeft op regelmatige en persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met beide ouders. Verzoekers menen dat door de bestreden beslissingen een situatie wordt gecreëerd waarbij zij hun minderjarige kinderen gedurende de duur van het inreisverbod niet kunnen zien in België. Nochtans dient de specifieke individuele context van elk kind in overweging te worden genomen en in het licht hiervan verwijzen verzoekers naar "*General comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration*" van 29 mei 2013 van het VN Kinderrechtencomité.

Verzoekers menen dat de mogelijkheid tot het vragen van opheffing of opschorting van het inreisverbod, zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, louter hypothetisch is daar indien de aanvraag niet wordt beantwoord binnen de vier maanden de beslissing als negatief wordt beschouwd. Het antwoord op de vraag tot opheffing of opschorting kan dus bestaan uit een louter stilzwijgen wat vragen doet rijzen rond de vatbaarheid voor beroep. Voorts wijzen verzoekers erop dat de geografische beperking voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, met name het gegeven dat de opheffing of opschorting van het inreisverbod in principe enkel in het buitenland kan worden gevraagd, niet terug te vinden is in richtlijn 2008/115 en dat de Uniewetgever in geen enkele zin dit heeft opgelegd aan de Belgische wetgever.

Volgens verzoekers mag de binnenkomst en het verblijf aan familieleden van Belgen slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en slechts

binnen de wettelijk voorziene perken. Zij betogen dat waar de bestreden beslissingen enkel verwijzen naar een geldend inreisverbod, er niet wordt aangetoond dat er sprake is van een bedreiging van de openbare orde en dat nergens uit blijkt dat werd nagegaan of verzoekers een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. In dit kader wijzen verzoekers ook op overwegingen 2 en 4 van richtlijn 2003/86/EG en stellen zij dat gezinshereniging een noodzakelijk middel is om een gezinsleven mogelijk te maken. Verwijzend naar zaak C-503/03 van het Hof van Justitie menen verzoekers dat het mogelijk moet zijn om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen ook al werd voordien een inreisverbod opgelegd.

Verzoekers verwijzen eveneens naar artikel 20 VWEU en de arresten van het Hof van Justitie in de zaak *Ruiz Zambrano* (C-34/09) en *Dereci* (C-256/11), waarbij zij betogen dat hun verwijdering van het Belgische grondgebied en het grondgebied van de Unie zou betekenen dat hun Belgische familieleden, gezien de afhankelijkheidsrelatie, hun rechten als Unieburger niet ten volle zullen kunnen uitoefenen. Het belang van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) wordt benadrukt, dat overeenstemt met artikel 7 van het Handvest. Verzoekers menen dat deze bepalingen eveneens door de Belgische overheden moeten worden gerespecteerd doch zij stellen vast dat bij het nemen van de bestreden beslissingen een belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest niet heeft plaats gevonden. Zij bekritiseren het gegeven dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een rigoureuus onderzoek van de omstandigheden die onderhavige zaken kenmerken, zoals een onderzoek naar onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst of elders wordt voortgezet.

De verwerende partij volhardt in haar standpunt dat een definitief inreisverbod uitdrukkelijk de toegang en het verblijf tot het Belgisch grondgebied en het Schengengrondgebied verbiedt, waarbij zij verwijst naar een samenlezing van artikel 1, 8°, artikel 7, eerste lid, 12° en artikel 74/12, § 1, derde lid, § 2 en § 4 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij meent dat uit dit verblijfsverbod logischerwijze volgt dat verzoekers niet gerechtigd zijn om een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging op het Belgische grondgebied in te dienen en bijgevolg niet op ontvankelijke wijze zulke aanvraag kunnen indienen. Er anders over oordelen, zou volgens de verwerende partij een schending zijn van het legaliteitsbeginsel. Verder meent de verwerende partij dat het indienen van een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging in België niet kan worden beschouwd als een impliciete aanvraag tot opheffing, vermits een dergelijke aanvraag vanuit België niet bij wet is voorzien en artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een aanvraag tot opheffing van een inreisverbod vanuit het buitenland moet worden ingediend. De verwerende partij verwijst naar de voorbereidende werken (*Parl. St. Kamer*, 2011-2012, doc nr. 53-1825/1, 20) waarin wordt gestipuleerd dat een inreisverbod kan worden opgeheven omwille van humanitaire redenen of omwille van gezinshereniging met een Belg of een Unieburger, maar dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing de derdelander geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in België. Volgens de verwerende partij werd de concrete invulling van de procedure met oog op de intrekking of schorsing van het inreisverbod, zoals voorzien in artikel 11, lid 3 van richtlijn 2008/115/EG, overgelaten aan de nationale wetgever. Richtlijn 2008/115/EG bepaalt niet op welke wijze zulke aanvraag tot opheffing dient te gebeuren. De verwerende partij benadrukt dat verzoekers de geëigende procedures zoals vastgelegd door de nationale wetgever dienen te volgen. De verwerende partij merkt op dat in artikel 11, lid 5 van richtlijn 2008/115 enkel gewag wordt gemaakt van het feit dat de reglementering inzake het inreisverbod geen afbreuk doet aan het recht op internationale bescherming in de zin van artikel 2, onder a) van richtlijn 2004/83. Er wordt nergens bepaald dat een inreisverbod geen afbreuk vermag te doen aan het recht op gezinshereniging. Er wordt ook aangegeven dat verzoekers een inreisverbod werd opgelegd omdat zij hebben nagelaten uit eigen beweging gevolg te geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekers hebben het aldus uitsluitend aan hun eigen houding te wijten dat hen een uitdrukkelijk verbod werd opgelegd om in België binnen te komen en er te verblijven.

In zoverre verzoekers verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot richtlijnen 2003/86/EG en 2004/38/EG, wijst de verwerende partij erop dat zij familieleden zijn van Belgen die hun recht van vrij verkeer niet uitoefenen of hebben uitgeoefend zodat er geen sprake is van een intracommunautair aspect. Wat betreft de verwijzing naar de zaak *Ruiz Zambrano* stelt de verwerende partij dat verzoekers niet aantonen dat zij zich in dezelfde feitelijke situatie bevinden en dat zij niet aantonen dat de ouder in de zaak *Ruiz Zambrano* het voorwerp uitmaakte van een hangend inreisverbod. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest meent de verwerende partij dat de bestreden beslissingen geen tenuitvoerlegging zijn van een bepaling van het Unierecht zodat het Handvest niet van toepassing is en dat het VN Kinderrechtenverdrag geen rechtstreekse werking kent.

In het kader van de aangevoerde schendingen van artikelen 8 EVRM en 7 Handvest, betoogt de verwerende partij dat het aan verzoekers toekomt om te bewijzen dat zij een beschermenswaardig

gezinsleven hebben. De verwerende partij betoogt verder dat de bestreden beslissingen enkel tot gevolg hebben dat verzoekers tijdelijk het land moeten verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij de opheffing of opschorting van het inreisverbod conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet hebben gevraagd en zij zich in het bezit hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De verwerende partij meent dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke modaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven van verzoekers niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Tenslotte benadrukt de verwerende partij dat in sommige van de onderhavige zaken het gezinsleven pas werd opgebouwd nadat een inreisverbod werd opgelegd en dat verzoekers niet aantonen dat het gezinsleven niet elders kan worden voortgezet.

7. Onderzoek van de beroepen

Juridische analyse van de problematiek

7.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat bovenvermelde zaken niet vallen onder de werkingssfeer van richtlijn 2003/86/EG omdat de aanvragen tot gezinshereniging betrekking hebben op familieleden-derdelanders van Unieburgers, in casu Belgen, en niet op familieleden-derdelanders van derdelanders. De vraag stelt zich vervolgens of bovenvermelde zaken vallen onder de werkingssfeer van richtlijn 2004/38/EG. Deze richtlijn is enkel van toepassing in zoverre zij betrekking heeft op een Unieburger die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Richtlijn 2004/38/EG voorziet verder uitsluitend dan in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger, wanneer laatstgenoemde zijn recht van verkeer uitoefent door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft. Aan deze richtlijn kan dus voor derdelanders die familieleden zijn van Unieburgers geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend in de lidstaat waar deze Unieburger woont en waarvan hij de nationaliteit heeft (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, *O. en B.*, pt. 37-43; HvJ 12 maart 2014, C-457/12, *S. en G.*, pt. 33-35).

In een context als deze van bovenvermelde zaken, waar de betrokken Unieburgers, in casu Belgen, nooit hun recht op vrij verkeer en vestiging hebben uitgeoefend en altijd hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten, dit is België, vallen deze Unieburgers niet onder het begrip "begunstigde" in de zin van artikel 3, lid 1, van richtlijn 2004/38/EG, zodat deze richtlijn op hen niet van toepassing is. Derhalve vallen hun familieleden-derdelanders, in casu de verzoekers, evenmin onder dit begrip aangezien de bij deze richtlijn aan de familieleden van een begunstigde verleende rechten geen persoonlijke rechten van deze familieleden zijn, maar afgeleide rechten, die zij in hun hoedanigheid van familielid van een begunstigde hebben verkregen (HvJ 8 maart 2011, C-34/09, *Ruiz Zambrano*, pt. 39; HvJ 5 mei 2011, C-434/09, *McCarthy*, pt. 39 en 42-43).

7.2. Voorts blijkt uit de omstandigheden van bovenvermelde zaken niet dat de betrokken Unieburgers, in casu Belgen, die wonen in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten, zich als werknemer of dienstverrichter regelmatig naar een andere lidstaat begeven. Aldus wordt niet aangetoond dat de weigering om een verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg heeft dat de betrokken Unieburgers ervan worden weerhouden de rechten die zij aan artikelen 45 en 56 VWEU ontleen, daadwerkelijk uit te oefenen (HvJ 11 juli 2002, C-60/00, *Carpenter*; HvJ 12 maart 2014, C-457/12, *S. en G.*).

7.3. Evenmin blijkt uit de omstandigheden van bovenvermelde zaken dat er sprake is van een situatie waar de betrokken Unieburgers, in casu Belgen, met verzoekers een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd tijdens een daadwerkelijk verblijf, krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7 leden 1 en 2 of artikel 16, leden 1 en 2 van richtlijn 2004/38/EG genoemde voorwaarden, in een andere lidstaat dan deze waarvan zij de nationaliteit bezitten en dat zij heden naar de lidstaat van hun nationaliteit terugkeren. Er wordt bijgevolg niet aangetoond dat richtlijn 2004/38/EG naar analogie toepassing vindt in de context van bovenvermelde zaken noch dat de omstandigheden van bovenvermelde zaken een afgeleid verblijfsrecht op basis artikel 21, lid 1, VWEU doen ontstaan (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, *O. en B.*, pt. 54-56 en 61).

7.4. De situatie van een Unieburger die het recht van vrij verkeer en verblijf niet heeft uitgeoefend, m.a.w. de situatie van een statische Unieburger, wat in bovenvermelde zaken het geval is, kan echter niet op grond van dit feit alleen worden gelijkgesteld met een zuiver interne situatie (HvJ 5 mei 2011, C-434/09, *McCarthy*, pt. 46). Het Hof van Justitie heeft herhaaldelijk verklaard dat de hoedanigheid van Unieburger de primaire hoedanigheid van onderdanen van lidstaten moet zijn. In die omstandigheden verzet artikel 20 VWEU zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan deze status ontleende rechten (HvJ 8 maart

2011, C-34/09, *Ruiz Zambrano*, pt. 41; HvJ 5 mei 2011, C-434/09, *McCarthy*, pt. 41-42). Zulke situatie doet zich voor wanneer de nationale maatregelen tot gevolg hebben dat Unieburgers worden verplicht het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

In de specifieke situatie van de zaak *Ruiz Zambrano* oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan deze de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien dergelijke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten ontzeggen. Een dergelijke weigering van verblijf zal er toe leiden dat deze kinderen, burgers van de Unie, worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Tevens loopt de betrokken persoon, indien hem geen arbeidsvergunning wordt afgegeven, het risico niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in zijn eigen levensonderhoud en in dat van zijn gezin, wat er eveneens toe zal leiden dat zijn kinderen, burgers van de Unie, worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. In die omstandigheden zal het voor die burgers van de Unie de facto onmogelijk zijn de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie verbonden rechten uit te oefenen.

In dit kader wordt aangestipt dat artikel 40ter, lid 1, 2de streep, van de Vreemdelingenwet een mogelijkheid tot gezinshereniging voorziet voor ouders-derdelanders van minderjarige Belgen. Op deze wijze werd gevolg gegeven aan het hierboven vermelde arrest *Ruiz Zambrano* (*Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53-443/18).

7.5. Dit criterium van de ontzegging van het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, heeft dus betrekking op gevallen die erdoor worden gekenmerkt dat de Unieburger feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van niet alleen de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten. Dit is dus een criterium van zeer bijzondere aard dat ziet op gevallen waarin, ondanks dat het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van staatsburgers van derde landen niet van toepassing is, uitzonderlijk geen verblijfsrecht kan worden ontzegd aan een staatsburger van een derde land die lid is van de familie van een staatsburger van een lidstaat, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat deze laatste staatsburger toekomt. De beoordeling van zulke situatie vergt een beoordeling van de feitelijke omstandigheden van elk concreet geval, waarbij alle omstandigheden van de zaak moeten worden onderzocht. Het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, volstaat bijgevolg op zich niet om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend (HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*, pt. 66-68).

Hoewel de in het arrest *Ruiz Zambrano* ontwikkelde beginselen weliswaar slechts in uitzonderlijke omstandigheden van toepassing zijn, volgt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie niet dat zij enkel gelden voor situaties waarin tussen de derdelander voor wie een verblijfsrecht wordt aangevraagd en de Unieburger, een jong kind, een biologische band bestaat waaruit eventueel het verblijfsrecht van de derdelander zou volgen. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie kan worden afgeleid dat het de afhankelijkheidsverhouding is tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, die het nuttig effect van het Unieburgerschap in het geding kan brengen, aangezien deze afhankelijkheid ertoe zal leiden dat de Unieburger als gevolg van een dergelijke weigeringsbeslissing zal worden gedwongen niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (HvJ 6 december 2012, gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, *O. en S.*, pt. 55-56).

7.6. Daar verzoekers, als familieleden-derdelanders van statische Unieburgers – in casu Belgen – niet vallen onder de werkingssfeer van richtlijn 2004/38/EG, staat vast dat zij wél vallen onder de werkingssfeer van de richtlijn 2008/115/EG nu niet blijkt dat zij zich kunnen beroepen op de uitzonderingsbepaling voorzien in artikel 2, lid 3 van die richtlijn.

Een inreisverbod dat wordt opgelegd in uitvoering van richtlijn 2008/115/EG is een beslissing die de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn verbiedt. In overweging van 14 van richtlijn 2008/115/EG wordt gesteld: "*Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de*

betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt." Om het inreisverbod een Europese dimensie te geven en opdat lidstaten snel toegang hebben tot informatie over inreisverboden die door andere lidstaten zijn uitgevaardigd, wordt de derdelander die het voorwerp vormt van een inreisverbod geregistreerd in het Schengen Informatie Systeem overeenkomstig artikel 96 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst en artikel 24 van Verordening 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II).

De inreisverboden die verzoekers werden opgelegd onder de vorm van een bijlage 13sexies, vermelden bijgevolg dat ze niet enkel gelden voor het grondgebied van België maar ook voor het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij verzoekers beschikken over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, wat in casu voor geen van hen het geval is.

Zoals eerder vermeld, treedt een inreisverbod, conform artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet, reeds in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod geldt dus vanaf de dag van betekening en niet vanaf het ogenblik dat de betrokken derdelander het Belgische grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten. De dag van betekening is de dag waarop het toegangs- en verblijfsverbod van kracht wordt en de duur van het inreisverbod begint te lopen.

De verzoekers hebben in casu op het Belgisch grondgebied geen in artikel 13 van richtlijn 2008/115/EG bedoelde rechtsmiddelen meer tegen het inreisverbod aangezien het beroep tot nietigverklaring of de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, voorzien in artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet, werden uitgeput of niet tijdig aangewend. Heden staan in al de vermelde zaken de verzoekers onder een geldig en definitief inreisverbod, zodat zij in beginsel gehouden zijn het grondgebied van België en het Schengengrondgebied te verlaten.

Zoals eerder uiteengezet, kan in principe nog een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd in het land van herkomst of verblijf van de derdelander, mits schriftelijk bewijs dat de derdelander het Belgisch grondgebied heeft verlaten. (zie in deze zin EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81 en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101)

Het opleggen van een inreisverbod doet geen afbreuk aan de mogelijkheid om op het Belgische grondgebied een aanvraag om een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, of een aanvraag om internationale bescherming in toepassing van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in te dienen.

7.7. Samengevat wordt vastgesteld dat het inreisverbod een verblijfsverbod omvat dat het indienen van een verblijfsaanvraag op het Belgisch grondgebied verhindert zolang het inreisverbod gelding heeft. Dit inreisverbod kent tevens een Europese dimensie. Een definitief inreisverbod houdt in principe een verplichting in om een verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. Door het geheel van deze elementen, die de inhoud en draagwijdte van een inreisverbod kenmerken, kan het opleggen van een inreisverbod aan familieleden-derdelanders in sommige omstandigheden tot gevolg hebben dat Belgen, in casu als statische Unieburgers, feitelijk worden gedwongen het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten zodat hen het effectieve genot van de voornaamste aan de status van de Unieburger ontleende rechten wordt ontzegd.

Zulke situatie kan zich voordoen wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Belg en het familielid-derdelander dat onder inreisverbod staat, aangezien deze afhankelijkheid ertoe zal leiden dat de Belg als gevolg van het inreisverbod, het niet in aanmerking nemen van de verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging en de eventuele afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gedwongen zal worden niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Er blijkt uit de bestreden beslissingen niet dat rekening wordt gehouden met het Unieburgerschap van de betrokken Belgische familieleden, in de zin van artikel 20 VWEU.

7.8. Voorts stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt of er werd nagegaan of de geldende inreisverboden werden opgelegd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid dan wel om andere redenen, zoals het niet voldoen aan de terugkeerverplichting en onrechtmatig verblijf. De

Raad verwijst in dit kader naar wat werd gesteld in de zaak C-503/03 van het Hof van Justitie, met name dat binnenkomst of verblijf in een lidstaat niet kan worden geweigerd aan een derdelander, familielid van een Unieburger, enkel op de grond dat hij of zij ter fine van weigering van toegang in het SIS is gesignaleerd, zonder vooraf te hebben geverifieerd of de aanwezigheid van deze persoon een werkelijk, actuele en genoegzaam ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving (HvJ 31 januari 2006, C-503/03, *Commissie v. Spanje*, pt. 59). Er zou naar analogie kunnen worden gesteld dat een lidstaat een derdelander die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 VWEU kan ontlenen, de binnenkomst en het verblijf enkel mag weigeren om redenen van openbare orde, in de zin dat deze persoon een werkelijk, actuele en genoegzaam ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De Raad verwijst in dit verband naar de hangende prejudiciële verwijzingen C-165/14 en C-304/14).

7.9. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissingen dat bij het tegenwerpen van het geldende inreisverbod als beletsel om de verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging met een Belg in aanmerking te nemen én/of bij het geven van het daarmee gepaard bevel om het grondgebied te verlaten, rekening werd gehouden met het belang van de betrokken kinderen en/of het familie- en gezinsleven. Immers, indien de gemachtigde oordeelt dat de omstandigheden in bovenvermelde zaken niet tot gevolg zou hebben dat de betrokken Belg het effectieve genot van de voornaamste aan de status van de Unieburger ontleende rechten wordt ontzegd, dan moet nog de vraag worden beantwoord of de betrokken derdelanders niet een verblijfsrecht op een andere grond moet worden toegekend, onder meer op grond van het recht op bescherming van het familie- en gezinsleven. Deze vraag moet in het kader van de bepalingen betreffende de bescherming van de grondrechten, afhankelijk van de respectieve toepasselijkheid ervan, worden behandeld. (HvJ 6 december 2012, gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, *O. en S.*, pt. 59)

Indien de omstandigheden van de bovenvermelde zaken onder de werkingssfeer van het Unierecht vallen, moet worden onderzocht of de ontzegging van een verblijfsrecht aan betrokken derdelanders en, desgevallend, het nemen van een verwijderingsbeslissing, het recht op eerbiediging van hun familie- en gezinsleven in de zin van artikel 7 van het Handvest aantast. Evengoed moet worden nagegaan of tijdens de besluitvorming aangaande de ontzegging van verblijfsrecht en, desgevallend, het nemen van een verwijderingsbeslissing, in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van de betrokken kinderen, zoals voorzien in artikel 24 van het Handvest. Voor wat betreft het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven alsook het belang van het kind in immigratiezaken, verwijst de Raad naar de algemene beginselen die door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hieromtrent worden uiteengezet in het arrest *Jeunesse*, waarbij tevens wordt verwezen naar de wisselwerking tussen artikel 20 VWEU en de grondrechten. (EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 106-109 en 110-112)

Artikel 52, lid 3 van het Handvest bepaalt dat indien rechten en vrijheden, zoals opgenomen in het Handvest, overeenstemmen met rechten en vrijheden zoals gegarandeerd door het EVRM, de inhoud en draagwijdte ervan dan minstens dezelfde zijn als de inhoud en draagwijdte die door het EVRM eraan worden toegekend. De Toelichtingen bij het Handvest stipuleren bovendien dat de inhoud en reikwijdte van de gewaarborgde rechten en vrijheden niet enkel wordt bepaald door de tekst van het EVRM, alsook de eraan gehechte protocollen, maar ook door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Hof van Justitie (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, toelichting ad artikel 52, *Pb.C.* 14 december 2007, afl. 303, 33).

Indien de omstandigheden niet binnen de werkingssfeer van de Unierecht vallen, zal dit onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM moet worden verricht (HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*, pt. 69-73). Daarbij lijkt geen abstractie te kunnen worden gemaakt van het gegeven dat in het merendeel van de vermelde zaken de gezinsbanden zijn ontstaan op een tijdstip nadat aan verzoekers een inreisverbod werd opgelegd. (zie in deze zin EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70)

7.10. Tenslotte moet worden opgemerkt dat een positieve beslissing over de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod, ingediend in het land van herkomst, krachtens artikel 74/12, § 1, van de Vreemdelingenwet, binnen de vier maanden na het indienen van het verzoek moet worden genomen. Indien binnen deze termijn geen beslissing wordt genomen, wordt deze als negatief beschouwd. Wanneer een familielid-derdelander, dat onder inreisverbod staat, in zijn land van herkomst een visumaanvraag indient in het kader van gezinshereniging met een Belg, zal er eerst een beslissing worden genomen met betrekking de opheffing of opschorting van het inreisverbod. Vervolgens zal een beslissing worden genomen over de visumaanvraag. De Vreemdelingenwet voorziet hiervoor in artikel 42, § 1, een termijn van zes maanden.

Enkel indien een opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt verleend en een visumaanvraag of verblijfsrecht wordt toegekend in het kader van gezinshereniging, kan worden gesteld dat de scheiding tussen betrokken verzoekers en Belgen tijdelijk is of dat de termijn waarbij Belgen als Unieburgers, feitelijk worden gedwongen het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, beperkt is, evenwel zonder dat op voorhand geweten is hoe lang deze tijdelijke scheiding zal duren of hoe lang de Unieburger feitelijk gedwongen zal zijn om het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

7.11. Het voorgaande doet de Raad besluiten dat de kernvraag in bovenvermelde zaken in essentie betrekking heeft op de verhouding of het conflict tussen geldende inreisverboden opgelegd in het kader van richtlijn 2008/115/EG, enerzijds, en de bescherming van de grondrechten in het Handvest, in het bijzonder, het recht op eerbiediging van het gezinsleven en het belang van het kind, alsook de handhaving van artikel 20 VWEU, anderzijds. In eerdere rechtspraak gewezen door de Raad kwam dit conflict of deze verhouding tussen de vermelde Unierechtelijke instrumenten nog niet aan bod.

7.12. Om een arrest te kunnen wijzen in bovenvermelde zaken, is een goed begrip van de juiste verhouding of het conflict tussen bovenvermelde Unierechtelijke instrumenten aangewezen. Het Hof heeft over de uitleg van de verhouding of het conflict tussen bovenvermelde Unierechtelijke instrumenten nog niet geoordeeld. Het is bijgevolg noodzakelijk om overeenkomstig artikel 267 VWEU volgende vragen te stellen, rekening houdend met de elementen die *in casu* de zaak kenmerken, met het oog op een prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie:

1. Dient het Unierecht, in het bijzonder artikel 20 VWEU, de artikelen 5 en 11 van richtlijn 2008/115/EG in samenhang met de artikelen 7 en 24 van het Handvest, zo te worden uitgelegd dat het zich in bepaalde omstandigheden verzet tegen een nationale praktijk waarbij een verblijfsaanvraag, ingediend door een familielid-derdelander in het kader van gezinshereniging met een Unieburger in de lidstaat waar de betrokken Unieburger woont en waarvan hij de nationaliteit heeft en die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en vestiging (hierna: statische Unieburger), niet in aanmerking wordt genomen - al dan niet gepaard met de afgifte van een verwijderingsbeslissing -, om de enkele reden dat het betrokken familielid-derdelander onder een geldend inreisverbod met Europese dimensie staat?
 - a) Is het voor de beoordeling van zulke omstandigheden van belang dat er tussen het familielid-derdelander en de statische Unieburger een afhankelijkheidsrelatie bestaat die verder gaat dan een loutere gezinsband? Indien zo, welke factoren spelen een rol in het bepalen van het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie? Kan hiervoor nuttig worden verwezen naar de rechtspraak met betrekking tot het bestaan van een gezinsleven onder artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest?
 - b) Wat minderjarige kinderen specifiek betreft, vereist artikel 20 VWEU meer dan een biologische band tussen de ouder-derdelander en het kind-Unieburger? Is het hierbij van belang dat een samenwoning wordt aangetoond, of volstaan affectieve en financiële banden, zoals een verblijfs- of bezoeksregeling en het betalen van alimentatie? Kan hiervoor nuttig worden verwezen naar het gestelde in HvJ 10 juli 2014, C-244/13, *Ogierakhi*, pt. 38 en 39; HvJ 16 juli 2015, *Singh e.a.*, C-218/14, pt. 54; en HvJ 6 december 2012, gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, *O. en S.*, pt. 56? Zie in dit verband ook de hangende prejudiciële verwijzing C-133/15.
 - c) Is het gegeven dat het gezinsleven is ontstaan op een moment dat de derdelander reeds onder inreisverbod stond en zich dus bewust was van het feit dat hij onregelmatig in de lidstaat verbleef, van belang voor de beoordeling van zulke omstandigheden? Kan dit gegeven nuttig worden aangewend om een mogelijk misbruik van verblijfsprocedures in het kader van gezinshereniging tegen te gaan?
 - d) Is het gegeven dat geen rechtsmiddel in de zin van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG werd aangewend tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod of het gegeven dat het beroep tegen deze beslissing tot opleggen van het een inreisverbod werd verworpen van belang voor de beoordeling van zulke omstandigheden?
 - e) Is het gegeven dat het inreisverbod werd opgelegd omwille van redenen van openbare orde dan wel omwille van onregelmatig verblijf een relevant element? Zo ja, moet ook

worden onderzocht of de betrokken derdelander een werkelijke, actuele en genoegzaam ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving? Kunnen in dit opzicht artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die omgezet werden in artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet, en bijhorende rechtspraak van het Hof van Justitie omtrent openbare orde naar analogie worden toegepast op familieleden van statische Unieburgers? (cf. de hangende prejudiciële verwijzingen C-165/14 en C-304/14)

2. Dient het Unierecht, in het bijzonder artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en de artikelen 7 en 24 van het Handvest, zo te worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk waarbij een geldend inreisverbod wordt tegengeworpen om een latere aanvraag om gezinshereniging met een statische Unieburger, ingediend op het grondgebied van een lidstaat, niet in aanmerking te nemen zonder dat daarbij rekening wordt gehouden met het gezins- en familieleven en het belang van betrokken kinderen waarvan in die latere aanvraag om gezinshereniging melding werd gemaakt?
3. Dient het Unierecht, in het bijzonder artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en de artikelen 7 en 24 van het Handvest, zo te worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk waarbij ten aanzien van een derdelander die reeds onder een geldend inreisverbod staat, een verwijderingsbeslissing wordt genomen zonder dat daarbij rekening wordt gehouden met het gezins- en familieleven en het belang van betrokken kinderen waarvan in een latere aanvraag om gezinshereniging met een statische Unieburger, d.i. na het opleggen van het inreisverbod, melding werd gemaakt?
4. Houdt artikel 11, lid 3 van richtlijn 2008/115/EG in dat een derdelander een verzoek tot opheffing of opschorting van een geldend en definitief inreisverbod in principe steeds moet indienen buiten de Europese Unie of zijn er omstandigheden waarin hij dit verzoek ook in de Europese Unie kan indienen?

a) Moet artikel 11, lid 3, derde en vierde alinea van richtlijn 2008/115/EG worden begrepen in die zin dat in elk individueel geval of in alle categorieën van gevallen zonder meer moet zijn voldaan aan het gestelde in artikel 11, lid 3, eerste alinea van diezelfde richtlijn dat de intrekking of de schorsing van het inreisverbod slechts kan worden overwogen mits de betrokken derdelander aantoonbaar het grondgebied geheel in overeenstemming met het terugkeerbesluit te hebben verlaten?

b) Verzetten de artikelen 5 en 11 van richtlijn 2008/115/EG zich tegen een uitlegging waarbij een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging met een statische Unieburger, die zijn recht van vrij verkeer en vestiging niet heeft uitgeoefend, wordt beschouwd als een impliciete (tijdelijke) aanvraag tot opheffing of opschorting van het geldend en definitief inreisverbod waarbij, als blijkt dat niet is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden, het geldend en definitief inreisverbod weer herleeft?

c) Is het gegeven dat de verplichting om een verzoek tot opheffing of opschorting in het land van herkomst in te dienen eventueel enkel een tijdelijke scheiding met zich meebrengt tussen de derdelander en de statische Unieburger een relevant element? Zijn er omstandigheden waarin niettemin artikelen 7 en 24 van het Handvest zich verzetten tegen een tijdelijke scheiding?

d) Is het gegeven dat de verplichting om een verzoek tot opheffing of opschorting in het land van herkomst in te dienen enkel tot gevolg heeft dat de Unieburger desgevallend slechts voor beperkte tijd het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel dient te verlaten, een relevant element? Zijn er omstandigheden waarin niettemin artikel 20 VWEU zich verzet tegen het gegeven dat de statische Unieburger voor beperkte tijd het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel dient te verlaten?

8. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing in de zaken met rolnummers 173 739, 174 766, 169 457, 156 173 en 171 296

Nu de Raad nog geen einduitspraak doet in het geschil ten gronde, dient de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen te worden onderzocht. In voorkomend geval kan de Raad immers de schorsing bevelen totdat er een einduitspraak ten gronde is.

De Raad dient echter op te merken dat het beroep dat tegen de bestreden beslissingen wordt ingediend reeds van rechtswege schorsende werking heeft, gelet op het gestelde in artikel 39/79, §1, 8° van de Vreemdelingenwet. Er kan niet geschorst worden wat reeds geschorst is. (RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831)

Derhalve zijn de vorderingen tot schorsing onontvankelijk.

9. Over het verdere verloop van de procedure

Voor wat betreft de schorsings- en annulatieberoepen in de zaken met rolnummers 173 739, 174 766, 169 457, 156 173 en 171 296 acht de Raad het met het oog op de beoordeling van het annulatieberoep en om redenen van proceseconomie aangewezen om reeds in de huidige stand van de procedure de in het dictum geformuleerde vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te stellen.

Na antwoord van het Hof van Justitie zal in de zaken met rolnummers 173 739, 174 766, 169 457, 156 173 en 171 296 de procedure verder worden gezet, waarbij de verzoekende partij overeenkomstig artikel 38 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de mogelijkheid zal worden geboden om een vraag tot voortzetting van de procedure in te dienen overeenkomstig artikel 39/82, § 6 van de Vreemdelingenwet.

Door het stellen van prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie, wordt de behandeling van alle zaken opgeschort.

De partijen worden verzocht om eventuele wijzigingen van hun verblijfstoestand onverwijld en in elke stand van het geding mee te delen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 154 744, 173 739, 153 997, 171 296, 156 173, 169 457 en 174 766 worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing in de zaken met rolnummers 173 739, 174 766, 169 457, 156 173 en 171 296 worden verworpen .

Artikel 3

De debatten worden heropend. De verdere behandeling van alle zaken wordt opgeschort tot na het antwoord van het Hof van Justitie.

Artikel 4

De partijen worden verzocht om eventuele wijzigingen van hun verblijfstoestand onverwijld en in elke stand van het geding mee te delen.

Artikel 5

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt overeenkomstig artikel 267 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1. Dient het Unierecht, in het bijzonder artikel 20 VWEU, de artikelen 5 en 11 van richtlijn 2008/115/EG in samenhang met de artikelen 7 en 24 van het Handvest, zo te worden uitgelegd dat het zich in bepaalde omstandigheden verzet tegen een nationale praktijk waarbij een verblijfsaanvraag, ingediend door een familielid-derdelander in het kader van gezinshereniging met een Unieburger in de lidstaat waar de betrokken Unieburger woont en waarvan hij de nationaliteit heeft en die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en vestiging (hierna: statische Unieburger),

niet in aanmerking wordt genomen - al dan niet gepaard met de afgifte van een verwijderingsbeslissing -, om de enkele reden dat het betrokken familielid-derdelander onder een geldend inreisverbod met Europese dimensie staat?

- a) Is het voor de beoordeling van zulke omstandigheden van belang dat er tussen het familielid-derdelander en de statische Unieburger een afhankelijkheidsrelatie bestaat die verder gaat dan een loutere gezinsband? Indien zo, welke factoren spelen een rol in het bepalen van het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie? Kan hiervoor nuttig worden verwezen naar de rechtspraak met betrekking tot het bestaan van een gezinsleven onder artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest?
 - b) Wat minderjarige kinderen specifiek betreft, vereist artikel 20 VWEU meer dan een biologische band tussen de ouder-derdelander en het kind-Unieburger? Is het hierbij van belang dat een samenwoning wordt aangetoond, of volstaan affectieve en financiële banden, zoals een verblijfs- of bezoeksregeling en het betalen van alimentatie? Kan hiervoor nuttig worden verwezen naar het gestelde in HvJ 10 juli 2014, C-244/13, *Ogieriakhi*, pt. 38 en 39; HvJ 16 juli 2015, *Singh e.a.*, C-218/14, pt. 54; en HvJ 6 december 2012, gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, *O. en S.*, pt. 56? Zie in dit verband ook de hangende prejudiciële verwijzing C-133/15.
 - c) Is het gegeven dat het gezinsleven is ontstaan op een moment dat de derdelander reeds onder inreisverbod stond en zich dus bewust was van het feit dat hij onregelmatig in de lidstaat verbleef, van belang voor de beoordeling van zulke omstandigheden? Kan dit gegeven nuttig worden aangewend om een mogelijk misbruik van verblijfsprocedures in het kader van gezinshereniging tegen te gaan?
 - d) Is het gegeven dat geen rechtsmiddel in de zin van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG werd aangewend tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod of het gegeven dat het beroep tegen deze beslissing tot opleggen van het een inreisverbod werd verworpen van belang voor de beoordeling van zulke omstandigheden?
 - e) Is het gegeven dat het inreisverbod werd opgelegd omwille van redenen van openbare orde dan wel omwille van onregelmatig verblijf een relevant element? Zo ja, moet ook worden onderzocht of de betrokken derdelander een werkelijke, actuele en genoegzaam ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving? Kunnen in dit opzicht artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die omgezet werden in artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet, en bijhorende rechtspraak van het Hof van Justitie omtrent openbare orde naar analogie worden toegepast op familieleden van statische Unieburgers? (cf. de hangende prejudiciële verwijzingen C-165/14 en C-304/14)
2. Dient het Unierecht, in het bijzonder artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en de artikelen 7 en 24 van het Handvest, zo te worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk waarbij een geldend inreisverbod wordt tegengeworpen om een latere aanvraag om gezinshereniging met een statische Unieburger, ingediend op het grondgebied van een lidstaat, niet in aanmerking te nemen zonder dat daarbij rekening wordt gehouden met het gezins- en familieleven en het belang van betrokken kinderen waarvan in die latere aanvraag om gezinshereniging melding werd gemaakt?
 3. Dient het Unierecht, in het bijzonder artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en de artikelen 7 en 24 van het Handvest, zo te worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk waarbij ten aanzien van een derdelander die reeds onder een geldend inreisverbod staat, een verwijderingsbeslissing wordt genomen zonder dat daarbij rekening wordt gehouden met het gezins- en familieleven en het belang van betrokken kinderen waarvan in een latere aanvraag om gezinshereniging met een statische Unieburger, d.i. na het opleggen van het inreisverbod, melding werd gemaakt?
 4. Houdt artikel 11, lid 3 van richtlijn 2008/115/EG in dat een derdelander een verzoek tot opheffing of opschorting van een geldend en definitief inreisverbod in principe steeds moet indienen buiten de Europese Unie of zijn er omstandigheden waarin hij dit verzoek ook in de Europese Unie kan indienen?

a) Moet artikel 11, lid 3, derde en vierde alinea van richtlijn 2008/115/EG worden begrepen in die zin dat in elk individueel geval of in alle categorieën van gevallen zonder meer moet zijn voldaan aan het gestelde in artikel 11, lid 3, eerste alinea van diezelfde richtlijn dat de intrekking of de schorsing van het inreisverbod slechts kan worden overwogen mits de betrokken derdelander aantoonbaar het grondgebied geheel in overeenstemming met het terugkeerbesluit te hebben verlaten ?

b) Verzetten de artikelen 5 en 11 van richtlijn 2008/115/EG zich tegen een uitlegging waarbij een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging met een statische Unieburger, die zijn recht van vrij verkeer en vestiging niet heeft uitgeoefend, wordt beschouwd als een impliciete (tijdelijke) aanvraag tot opheffing of opschorting van het geldend en definitief inreisverbod waarbij, als blijkt dat niet is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden, het geldend en definitief inreisverbod weer herleeft?

c) Is het gegeven dat de verplichting om een verzoek tot opheffing of opschorting in het land van herkomst in te dienen eventueel enkel een tijdelijke scheiding met zich meebrengt tussen de derdelander en de statische Unieburger een relevant element? Zijn er omstandigheden waarin niettemin artikelen 7 en 24 van het Handvest zich verzetten tegen een tijdelijke scheiding?

d) Is het gegeven dat de verplichting om een verzoek tot opheffing of opschorting in het land van herkomst in te dienen enkel tot gevolg heeft dat de Unieburger desgevallend slechts voor beperkte tijd het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel dient te verlaten, een relevant element? Zijn er omstandigheden waarin niettemin artikel 20 VWEU zich verzet tegen het gegeven dat de statische Unieburger voor beperkte tijd het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel dient te verlaten?

Artikel 5

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,
mevr. M. MAES,
mevr. C. DE GROOTE

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA